

няколко слова.

Не след много време, малка трирема се откъсна от брега и заплава срещу течението нагоре. Синьо-зелените води плискаха и шумяха, разбивайки се на снежна пяна в дървото на триремата. Едри капки ^{от} пръскваха и мокреха пурпурната наметка на венценосеца, високите му чернени, кожени ботуши. Но той не обръщаше внимание на нищо наоколо си, унесен в всепоглъщащия мисъл. Хубавото му, умно лице бе строго и грижовно. Очите му, обикновено тъй лъчисти и топли, сега бяха забулени в горда недостъпност. Радваше ли се, тъгуваше ли — ^{не}кой не можеше да каже... Народът, събран покрай брежието, го позна или по-скоро отгатна с будно сърце кой е този, който стоеше изправен, с вееща се алена наметка, закопчана връз лявото рамо, с богато vezана със сърма туника и плосък самурен калпак, обнизан с бисери, леко снисен на дясната вежда. И бурни приветствия разтърсиха въздуха. Ала от далечината се зачуха музика, тълпите се развълниваха, струпяха се на куп, развяха се припори и хоругви, цветя политнаха връз шумящите води, плувнаха по течението надолу.

Иоан Асен усети как сърцето му бие с мощни удари, сякаш искаше да разбие гърдите му. В далечината се зададе белият кораб. Анна пристигаше.

В същия миг младата невеста за послед път се огледа в старинното огледало от излъскан бронз, което бе останало като скъп спомен от майчиният ѝ род, поправи косите си, които надничаха като тъмни ластовичи крила от двете страни над ушите ѝ, разтърси с детска радост главата си, за да усети как се залюляват до страните ѝ двете редици бисер, които се спущаха от златния царски венец. Тя не бе свикнала на тях. Защото преди малко се бе разделила завинаги със своята моминска венгерска носия, с булото, което се прикрепя на ^{малката} шапчица, около която се вие тясна диадема. Завинаги бе оставила своята дълга, бледорозова руба, светло-синята си диплеста